

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛЮТИЙ • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 2/71 •

«ДЕРЖАВА БАЖАЄ КОНТРОЛЮВАТИ ЦЕРКВУ, ТОМУ ЩО БОЇТЬСЯ ЇЇ»

«Держава бажє контролювати Церкву, тому що боїтьсє її. Чому? Бо Церква навіть на соціальному рівні відстоє свободу людина, виховує зрілих, мислячих, відповідальних громадян, а це невигідно державній владі». Про це Глава УГКЦ Блаженніший Любомир сказав у Києві під час засідання «круглого столу», організованого Центром Разумкова під назвою «Державно-конфесійні відносини в Україні, їх особливості і тенденції розвитку».

Як зауважив у своєму виступі Предстоятель УГКЦ, і Церква, і держава служать тому самому народові, а тому їх треба вважати партнерами. Кожна має свою царину діяльності, повинна поважати паралельну структуру і не втручатися у її діяльність. «Оскільки йдеться про структуровані одиниці, то їхні відносини можна регулювати за допомогою законодавства, встановлюючи межі відповідальності та взаємодії. В ідеально налагодженому суспільстві ці два партнери доповнюють один одного, хоча ніколи не сміють зливатися в одну дійсність або бути підпорядкованими одне одному», – наголосив Блаженніший Любомир.

За словами Першоєрарха Церкви, з гіркого досвіду століть відомо, якими негативними бувають наслідки того, що держава використовує Церкву як підрозділ своєї структури, або навпаки – що релігійна організація намагається керувати суспільством з допомогою державних структур, обмежуючи свободу і права громадян.

Розглядаючи соціальний аспект питання, Глава УГКЦ наголосив, що Церква є спільнотою, яка складається з людей та існує для людей і відрізняється від інших встановлених Богом форм людської спільноти – сім'ї, родини, громади, народу, держави – своєю особливою релігійною місією: «Церква побудована на Божому Слові, має надприродні засоби для досягнення власних цілей і діє на підставі Божого об'явлення», – підкреслив Блаженніший Любомир.

Глава Церкви зацентрував, що Господь очікує милосердя, правди і справедливості від тих, хто несе будь-яку відповідальність, і пригадав присутнім слова з основного Закону України: «У Преамбулі (частині, яка означає дух, а не тільки літеру) нашої Конституції, є прекрасні слова – сподіваємося, що їх не усунуть, коли переписуватимуть Основний Закон, – а саме: що цей документ приймається, «усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та прийдешніми поколіннями».

За словами Блаженнішого Любомира, ще одне завдання Церкви – незважаючи на різні тривожні сигнали, на багато проявів кривди та несправедливості, що стало частиною нашого сьогодення, проповідувати надію на Бога, Божий мир. «Можливо, для багатьох пророчі нагадування про Божий гнів і про могутність Божого милосердя видаватимуться суперечними, однак тут треба пам'ятати, що остаточна мета Господа Бога є не знищити, а повернути грішника», – сказав Глава УГКЦ під час засідання круглого столу «Державно-конфесійні відносини в Україні, їх особливості і тенденції розвитку». У ньому взяли участь представники Церков і релігійних організацій, органів державної влади, а також наукова релігієзнавча спільнота, народні депутати та представники громадськості.

За матеріалами департаменту інформації УГКЦ

2–3 стор.

Владика Ігор освятив ікону Богородиці, в якій є частина її ризи

Митрополит Андрей на «5 каналі»

УГКЦ молиться за упокій Михайлини Коцюбинської

4–5 стор.

На що витрачаються гроші Церкви?

Папська Астрономічна Обсерваторія про сонячні бурі

Французька революція у Церкві

6–7 стор.

Блаженніший Любомир залишає уряд Глави УГКЦ.

10 лютого Блаженніший Любомир повідомив у Києві, що Папа Венедикт XVI прийняв його зречення від уряду Верховного Архієпископа. Відповідне прохання Глава УГКЦ подав після того, як йому виповнилось 75 років.

8–9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

Милостиня: За і проти. Кому подавати: всім, хто просить, чи шукати тих, хто справді потребує?

10–12 стор.

Професор Орест Абрагамович: «Гріх починається з гріховної думки, а хвороба – з гріха»

Беатифікація Івана Павла II відбудеться 1 травня 2011 року

ЛЯЛЬКОВИЙ ТЕАТР ВІДВІДАВ ДИТЯЧУ ЛІКАРНЮ М. КИЄВА

2 лютого до Першої дитячої лікарні м. Києва, що на вул. Богатирській, до хірургічного та ортопедичного відділень на запрошення капелана цієї лікарні о. Віталія Восци завітав із вертепом-виставою «Містерія Різдва» ляльковий театр з міста Ірпеня під проводом художнього керівника Ганни Мамчур.

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ВІДБУДЕТЬСЯ ЄПАРХІАЛЬНИЙ СОБОР НА ТЕМУ: «БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ В УГКЦ»

Згідно з рішенням Синоду Єпископів УГКЦ, який відбувся 2-9 вересня 2010 року у Брюховичах (поблизу Львова), 2011 рік, як і попередній, присвячений темі християнського покликання з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя.

ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ. ЯК НЕ ВТРАТИТИ СЕБЕ?

Під такою назвою у Дрогобичі відбулася четверта тематична зустріч з колишніми мігрантами, організована Комісією УГКЦ у справах мігрантів разом із «Карітасом» Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Захід було проведено в рамках навчально-тренінгового центру «Одна Родина». На зустрічі були близько двадцяти дорослих, а також діти і підлітки. Тренінг провадив ріднознавець Максим Бондаренко – керівник проектів та програм Комісії.

ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО ПАСТОРАЛЬНОГО КООРДИНАТОРА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ГРЕКО-КАТОЛІКІВ В ІТАЛІЇ

Як повідомили в прес-службі УГКЦ в Італії, Єпископська конференція цієї країни призначила нового душпастирського координатора для українських греко-католиків в Італії. Ним став о. Марко Ярослав Семенен з Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ. Призначення відбулося у зв'язку з закінченням мандату попереднього координатора о. Олександра Сапунка, який виконував це служіння від 2005 року.

РОЗПОЧАЛАСЯ СЕРІЯ БЛАГОДІЙНИХ КОНЦЕРТІВ ДЛЯ ЗБОРУ КОШТІВ НА БУДІВНИЦТВО МОЛОДІЖНОГО ДУХОВНОГО ЦЕНТРУ

29 січня у приміщенні актового залу школи с. Ямниці Тисменицького району Івано-Франківської області розпочалася серія благодійних концертів для збору коштів на будівництво молодіжного християнського оздоровчо-відпочинкового духовно-реколекційного центру в урочищі Ровені у с. Рибне Тисменицького району.

ТЕЛЕРОЗВІДКИ ПРО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ НА «5 КАНАЛІ»

Триває показ чотирисерійної телерозвідки про Митрополита Андрея (Шептицького) у рамках авторської історичної програми Андрія Охримовича «Машина часу» на «5 каналі». Програма виходить щосереди о 21.50. «Фігура Митрополита Андрея довгі роки була як замовчувана, так і перекручена. Це була моя давня мрія – реалізувати проект про Шептицького», – сказав у коментарі департаментові інформації автор сценарію документального серіалу Олег Криштопа.

ПОПРАВКИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СВОБОДУ СОВІСТІ ПОВИННІ ПРОЙТИ ПУБЛІЧНЕ ГРОМАДСЬКЕ ОБГОВОРЕННЯ

Керівники Церков і релігійних організацій України надіслали звернення до Міністерства культури та Міністерства юстиції з проханням провести належне громадське обговорення проекту нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», повідомляє Інститут релігійної свободи.

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ ЕКУМЕНІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ ХРИСТІЯН-ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

24 січня у храмі св. Василя Великого у рамках Тижня молитов за єдність християн відбулася спільна міжконфесійна молитва християн-військовослужбовців. Молебень очолив владика Михайл (Колтун), голова Ради душпастирської опіки при Міністерстві оборони України, керівник департаменту Патріаршої курії у справах душпастирства силових структур України.

СВЯТКОВА ЛІТУРГІЯ У КОЛИШНЬОМУ КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ ХОЛМСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ

24 січня у колишньому катедральному соборі Різдва Пресвятої Богородиці Холмської єпархії за участю духовенства Української Греко-Католицької та Римокатолицької Церков на знак вшанування пам'яті пратулських мучеників була відслужена Божественна Літургія. (Закінчення на 3 стор.)

Владика Ігор освятив ікону Богородиці, у якій є частина її ризи

У першу неділю нового року Високопреосвященний Архiepіскоп Львівський Ігор (Возьняк) здійснив пастирський візит до храму Положення Пояса Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Голова-того, 7а), під час якого освятив ікону Пресвятої Богородиці з цінною реліквією – частиною пояса, що була прикладена до пояса Божої Матері. Ця реліквія була привезена до Львова владикою Ігорем із м. Прато, що в Італії.

Саме там, у церкві святого Стефана, зберігається срібна ракія із поясом Пресвятої Богородиці.

Варто пригадати, що 15 листопада 2009 року, владика Ігор відвідав українську громаду міста Прато (Італія). В рамках візиту архієрею у Пратівському катедральному соборі св. Стефана молився акафіст до Богородиці перед реліквією – поясом Пречистої Діви Марії у співлужінні Монс. Ґастоне Сімоні, єпископа Прато, о. Володимира Волошина, капелана українських громад Прато і Флоренції, та о. Володимира Війтовича, сотрудника львівської парафії Положення Пояса

Пресвятої Богородиці.

Після закінчення моління місцевий єпископ Сімоні подарував два малі пояси, що доторкувалися до пояса Богородиці. Відтоді ці пояси перебувають в Україні. Один із них знаходиться у церкві По-

ложення Пояса Пресвятої Богородиці, що у Львові, а другий – у церкві села Лісок, що біля Яворова.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба Львівської
Архiepіархії

У Львові вшановували пам'ять українських студентів «Процесу 59-ти»

З нагоди відзначення трагічних подій 70-річної давності у Львові вшановували пам'ять українських студентів, засуджених радянським комуністичним режимом у 1941 році під час «Процесу 59-ти».

Захід розпочався поминальним богослужінням біля хреста Меморіалу «Тюрма на Лонцького», яке очолив Преосвященніший владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архiepіархії УГКЦ. У молитві взяли також участь рек-

тор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. Миколай Фредин, проректор Українського Католицького Університету о. д-р Богдан Прах, представники громадськості, влада міста та області, а також свідки й учасники «Процесу 59-ти».

Преосвященний владика закликав, щоб день пам'яті загиблих студентів пробудив у нас бажання «бути вірним заповідям Господнім, ідеалам людини та Батьківщині. Ця вірність подається через життя у Бозі, там ми можемо черпати фундамент та основу своїх переконань і твердості у своїх поглядах».

Пригадуємо, що з 17 по 19 січня 1941 року відбувався показовий суд над 59-ма переважно львівськими студентами, яких звинуватили в антирадянській діяльності. 37 юнаків і 22 дівчини були студентами Львівського університету імені Івана Франка, медичного та політехнічного інститутів, а також учнями шкіл та гімназій. Наймолодший було 15 років, найстаршому – 30. Радянська влада звинуватила їх у приналежності до ОУН та антирадянській діяльності. Слідство тривало чотири місяці, а це був час катувань, терору, залякувань, приниження людської гідності.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-секретар Львівської архiepіархії

Відбувся заключний гала-концерт фестивалю «Велика Коляда»

У неділю, 30 січня, відбувся заключний гала-концерт фестивалю «Велика Коляда». На урочистому закритті

фестивалю побував і Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський, який привітав і подякував організаторам та учасникам цього святкового дійства: «Мені дуже приємно бачити такі чудові різнобарвні українські строї, а ще більше – ваші племеничі світлом обличчя, адже вашим співом ви прославляєте Бога та несете радість людям. Наші колядки є повні змісту, тому дуже важливо, щоб наша молодь підтримувала цю традицію».

Впродовж 12 років у храмі Пресвятої Євхаристії, Центрі душпастирства молоді, що у місті Львові (пл. Музейна, 3), традиційно проводиться різдвяний фестиваль «Велика Коляда» Цей захід був започаткований з метою піднесення духовно-культурного рівня

народу, а також для збереження і розвитку різдвяних традицій нашого краю. До участі у фестивалі запрошуються дитячі, юнацькі і дорослі, однорідні і мішані, аматорські і професійні хори, родинні ансамблі, вокально-інструментальні та інструментальні ансамблі, оркестрові колективи, театральні гурти, сольні виконавці.

Різдвяний фестиваль «Велика коляда» має на меті глибше пізнання та популяризацію різдвяних традицій усіх куточків України. Цьогорічний фестиваль заохочував учасників до виконання колядок, щедрівок, віншувань та інших різдвяних творів Лемківщини.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба
Львівської Архiepіархії

Гість із Аргентини відвідав Семінарію Святого Духа

2 лютого Львівську духовну семінарію Святого Духа відвідав отець Назарій Кашак, священник єпархії Покрову Пресвятої Марії у Буенос-Айресі. Свою промову до семінаристів о. Назарій розпочав із вітань, які спільно переказували колишній

ректор ЛДС, а нині Апостольський адміністратор єпархії в Аргентині владика Святослав (Шевчук) і випускник ЛДС о. Тарас Гавришко.

Від імені ректорату слова подяки висловив віце-ректор, протоєрей Орест Демко. Він зазна-

чив, що такі зустрічі «наживо» краще за будь-які інформаційні джерела розповідають нам про українців Аргентини, а також побажав отцеві Назарієві успіхів у його нелегкому служінні.

Володимир МАМЧИН,
Медіа-центр ЛДС

Відбулася презентація монографії «Галицька (Львівська) єпархія XII-XVIII ст»

31 січня у митрополичих палатах собору св.Юра відбулася презентація монографії історика, декана гуманітарного факультету Українського католицького університету Ігоря Скочилися «Галицька (Львівська) єпархія XII-XVIII ст.: організаційна структура та правовий статус». Монографія присвячена дослідженню організаційної структури та правового статусу Галицької (з 1539 р. – Львівської) єпархії від часу її заснування в середині XII ст. до кінця XVIII ст. У роботі, що опирається на багату джерельну базу, сучасний науковий інструментарій і міждисциплінарний підхід, особливу увагу

звернено на тісний зв'язок між тогочасною українською (руською) культурою та Східною Церквою (Православною, а з 1700 р. – й Унійною).

Вступне слово про важливість та фундаментальне значення цього видання для нашої Церкви, а й загалом для історії України виголосив ректор Католицького Університету о.д-р Борис Гудзяк.

Високопреосвященний Владика Ігор (Возняк), Архієпископ Львівський, подякував авторові за такий вагомий з історичної точки зору твір, вагомий якого полягає у послідовному та ґрунтовному дослідженні першоджерел. Ця монографія відкриває величні горизонти духовного впливу Святоюрської гори у різні, часом драматичні історичні періоди нашої історії. «Зокрема, мене вразив детальний опис фактів і свідчень, що стосується чудотворної ікони Тербовлянської Божої Матері», – наголосив Владика Ігор.

У свою чергу, Преосвященний владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівської Архієпархії, зазначив, що історія Церкви – це твір

історії спасіння в певних обставинах і на певних територіях після місійного наказу Ісуса Христа: «Ідіть і проповідуйте». Тобто вона є сповненням євангельської проповіді.

Варто зазначити, що видання монографії підготовлене до друку спільними зусиллями Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського Національної академії наук України та Інституту історії Церкви Українського католицького університету

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба
Львівської архієпархії

Владика Ігор відвідав гімназію Блаженного Климентія Шептицького

31 січня Високопреосвященний Владика Ігор (Возняк), Архієпископ Львівський, відвідав гімназію Блаженного Климентія Шептицького (вул. Гната Хоткевича, 16), якою

опікуються отці-салезіяни.

Тут владика Ігор відслужив Божественну Літургію та виголосив проповідь, у якій наголосив, що Дон Боско, якого вшановуємо сьогодні, є святим покровителем молоді усього світу, а також усіх вихователів та педагогів молоді. «Цей праведник прожив у крайній убогості, але у великій довірі та любові до Бога, що сприяло спасенній опіці над молодцю. Господь знаходив для його спільноти благородних осіб, котрі щедро дарували свої кошти для будови церков, каплиць та ремісничих будинків для опущеної молоді. Просімо у святого Івана Боско, щоб випросив нам цю велику чесноту: безграничну довіру до Бога».

Після архиєрейського благословення всіх працівників та учнів гімназії владика Ігор переглянув театральну виставу, яку підготували гімназисти.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
прес-служба Львівської архієпархії

Владика Венедикт відвідав іконописну школу УКУ «Радруж»

5 лютого владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав іконописну школу «Радруж», що діє при Українському католицькому університеті. Перед іконописцями університетська спільнота поставила надзвичайно важливе завдання, а саме: написання ікон для іконостасу місцевого студентського храму.

Усвідомлюючи важливість завдання, владика Венедикт молитовно та благословенням надихнув іконописців до втілення на матеріалі образу неопанованого Бога, Богородиці, святих та праведних, зауваживши, що ікона є внутрішнім пережиттям Бога, досвід зустрічі з Ним, і тому,

пишучи ікону, важливо зберегти мир серця.

В рамках відвідин УКУ владика Венедикт від імені Блаженнішого Любомира, Глави УГКЦ, вручив отцю-ректору Борису Гудзяку декрет, у якому Патріярх іменує всес-

вітлішого отця-доктора митрофорним протоієреєм і наділяє правом носити митру та набедреник. «Нехай ця нагорода буде для вас захопотою ще більше служити Богові, людям, Українському католицькому університе-

ту, і нехай буде натхнення в тому, що правдиву нагороду ви отримаєте у Царстві Небеснім», – сказав, серед іншого, владика Венедикт.

Дякуючи за нагороду, о. Борис зауважив, що «кожна зустріч із Блаженнішим є джерелом натхнення, захопотою, піднесенням. Такі зустрічі є правдиві, бо він є правдивий, і тому його увага до моєї особи, його добре слово і благословення для мене є дуже важливі. Прошу вас висловити Блаженнішому мою вдячність і пошану».

Після молитви владика Венедикт відвідав іконописну майстерню у якій мав можливість ознайомитися із напрацюваннями школи.

будеться 11 лютого 2011 року. Зокрема, о. Мошич зазначив, що в цей день Архієпископ Львівський владика Ігор та владика-помічник Венедикт відвідають певні медичні установи.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-секретар Львівської архієпархії

Відбулася зустріч медичних капеланів

Свого часу «Мета» повідомила про підписання договору про співпрацю між Курією Львівської архієпархії УГКЦ, управлінням охорони здоров'я та Львівською міською організацією професійної спілки працівників охорони здоров'я України. Як наслідок такої спів-

праці, 3 лютого відбулася зустріч усіх медичних капеланів Львівської архієпархії. Як розповів ініціатор сходин о. Володимир Мошич, який є головою комісії у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії, така зустріч є необхідною для координації

праці медичних капеланів на місцях їхнього служіння. У робочій зустріч взяв участь також владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. В рамках зустрічі капелани говорили також про доцільність відзначення Всесвітнього дня хворого, який від-

будеться 11 лютого 2011 року. Її співслужили парох парафії св. Миколая в Холмі митрофорний протоієрей д-р Стефан Батрух, місцевий кустош теперішньої базилики о. прелат Тадей Кондзьолка, парох неоунійної парафії в Костомлотах на Підляшші о. Збігнев Никонюк, сотрудник цієї ж парафії о. Андрій та докторант Католицького університету Івана Павла II в Любліні о. Сергій Стесенко, який надає літургійну допомогу і задіяний у семінарійному житті греко-католицьких питомців у Митрополичій духовній семінарії в Любліні. Хор української семінарії св. Йосафата разом із докторантами КУЛЮ прикрасили святкову відправу своїм співом.

Напередодні, в день літургійного вшанування – 23 січня, в семінарії св. Йосафата в Любліні був відслужений Молебень до пратулинських мучеників.

ВІДБУЛАСЯ ПРОВІНЦІЙНА КАПІТУЛА СЕСТЕР-СЛУЖЕБНИЦЬ У БРАЗИЛІЇ

31 до 23 січня сестри-служебниці НДМ у провінції св. архангела Михаїла в Бразилії провели 19-ту Провінційну капітулу. Тема капітули називалась: «Обличчя сестри-служебниці в напрямі нового століття». З цієї нагоди с. Дженес Солюк, головна настоятелька, надіслала учасницям привітання, в якому зазначила, що цьогорічна капітула є особливою і знаковою для цієї провінції, адже відбувається в ювілейному році – 100-річчя з часу прибуття перших семи сестер до Бразилії.

У РИМІ ВІДСЛУЖИЛИ ЗАУПОКІЙНУ ЛІТУРГІЮ ЗА ВЛАДИКОЮ СТЕПАНОМ (ЧМІЛЕМ)

22 січня в соборі Святої Софії в Римі відслужили заупокійну св. Літургію з приводу 33-ї річниці з дня смерті владика Степана (Чміля) – першого українського салезіянина, довголітнього місіонера для українців Аргентини, ректора, духівника та наставника української Папської малої семінарії (Рим), соратника бл. п. Патріярха Йосифа (Сліпого).

ПРОЦА ВИХОВАНЦІВ БЕРЕЖАНСЬКОЇ ВИПРАВНОЇ КОЛОНІЇ ДО ЗАРВАНИЦІ

Помилуваними Богом відчули себе вихованці Бережанської виправної колонії для неповнолітніх, які у різдвяний час разом зі своїми вихователями здійснили прощу до Марійського духовного центру, що в Зарваніці.

ПЕРШИЙ ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ СПІЛЬНОТИ В ОСЛО (НОРВЕГІЯ)

Нещодавно українська громада в м. Осло відсвяткувала перший ювілей. Спершу у храмі св. Йосифа відбулася Божественна Літургія, а після неї – традиційні українські святкування.

У ЧЕРКАСАХ ВПЕРШЕ ВІДБУВСЯ ФЕСТИВАЛЬ «РІЗДВЯНА КОЛЯДА»

Організаторами фестивалю виступили Черкаська міська рада та парафія Покрови Пресвятої Богородиці УГКЦ м. Черкаси. Місцем проведення фестивалю слугувала Черкаська обласна філармонія та площа біля податкової адміністрації.

ПАПА ВЕНЕДИКТ ХVІ ПРОСИТЬ ПРО МОЛИТВУ ТА ПІДТРИМКУ ДЛЯ ПОСТРАЖДАЛИХ УНАСЛІДОК ПОВЕНЕЙ

Папа Венедикт ХVІ присвячує особливу молитву за народи Австралії, Бразилії, Філіппін та Шрі-Ланки, які останніми днями стали жертвами катастрофічних повеней. На півночі і сході Шрі-Ланки від повені постраждало близько мільйона людей, понад 300 тисяч були змушені покинути свої домівки.

ПРИ ПАТРІАРШОМУ СОБОРІ У КИЄВІ ВІДБУЛАСЯ МОЛОДІЖНА КОЛЯДА

Як передає кореспондент SoborNews, у святковому дійстві взяв участь владика Йосиф (Мілян), Єпископ-помічник Київський, голова єпархіальної молодіжної комісії о. Віталій Марцинюк та священники і миряни із Київського, Вишгородського та Черкасько-Чернігівського протопресвітерства.

УГКЦ МОЛИТЬСЯ ЗА УПОКІЙ МИХАЙЛИНИ КОЦЮБИНСЬКОЇ

7 січня на вісімдесятому році життя відійшла у вічність Михайлина Коцюбинська – відомий філолог, літературознавець, активна учасниця руху шістдесятників, громадський діяч. З цього приводу Блаженніший Любомир від імені єпископів, священників, ченців та черниць, мирян Української Греко-Католицької Церкви висловив рідним покійної щирі співчуття.

НА ЩО ВИТРАЧАЮТЬСЯ ГРОШІ ЦЕРКВИ?

Ватиканський Комітет з благодійної діяльності для країн третього світу під головуванням монс. Джованні Баттіста Гандольфо підводить підсумки перших 20 років діяльності, пов'язаних із розподілом коштів, що надходять від держави і складаються з відрахувань прибуткового податку (0,8%), призначених для Католицької Церкви.

На останньому засіданні комітету Італійської єпископської конференції, яка субсидує численні проекти, що здійснюються на півдні планети, було розглянуто ще 90 проектів, 57 з яких було ухвалено. На них буде виділено понад шість мільйонів євро. Більшу частину цих коштів отримають 28 проектів, які будуть задіяні в Африці; майже два мільйони отримає Латинська Америка для розроблених для неї 18 проектів; близько 600 000 євро передбачено для 9 проектів в Азії, 685 тисяч – для великого проекту на Близькому Сході і 120.000 – для одного проекту в Океанії. Ці цифри наведені без урахування 21 мільйона євро, які використовуються для надання допомоги в надзвичайних ситуаціях, що виникають унаслідок стихійних лих.

За матеріалами Радіо Ватикану

ВАТИКАН СПРОСТУВАВ СЕНСАЦІЮ ПРО ЕКЗОРЦИЗМИ НА «DISCOVERY»

Ватикан спростував сенсацію, яка поширюється з посиланням на американські ЗМІ, нібито Апостольська Столиця погодилася на співпрацю у підготовці серії телепередач на тему екзорцизму. Йшлося про підготовку популярним каналом «Discovery» презентації явища одержимості злим духом та процедури звільнення від неї. Рекламувалося, нібито цей проект базуватиметься на «документах ватиканських архівів» і в ньому візьмуть участь, між іншими, й екзорцисти. Навіть з'явилися натяки на можливість зняти та представити глядачам сам чин екзорцизму.

Інформації на цю тему речник Апостольської Столиці назвав «помилковими». «Ні Папська рада у справах ЗМІ – відповідна в цій ситуації інституція, ні Ватиканський телевізійний центр, ні прес-бюро не були у цьому задіяні», – повідомив о. Федеріко Ломбарді. Італійський єзуїт визнав, що, можливо, з каналом «Discovery» і співпрацювали якісь експерти, однак, на його думку, приписувати Ватиканові та Католицькій Церкві участь в цьому проекті – це «неточність».

За матеріалами Радіо Ватикану

МИНУЛОГО РОКУ ВБИТО 23 ДУШПАСТИРІВ

Насильницькою смертю у 2010 році загинули 23 людини, задіяні в душпастирстві. Серед них – один єпископ, 15 священників, монах та монахиня, двоє семінарисів та троє мирян. Про це повідомляється у спеціальному щорічному рапорті, опублікованому інформативним центром FIDES, що діє при ватиканській Конгрегації євангелізації народів.

Кількість убитих душпастирів є меншою у порівнянні з минулим роком, коли загинуло 37 осіб, серед яких – 30 священників. А загалом між 2001 та 2010 роками насильницьким способом втратили життя 253 особи, що працювали у душпастирстві.

Найбільший міжнародний розголос минулого року отримала, мабуть, загибель Преосвященного Луїджі Падовезе – Апостольського вікарія Анатолії, президента Єпископської конференції Туреччини, убитого напередодні від'їзду на Кіпр для участі у відвідинах цієї країни Папою Венедиктом XVI.

Найбільш небезпечним для душпастирів знову виявився американський континент: минулого року тут загинули 10 священників, монах, семінарис та троє мирян. У більшості випадків причиною вбивства було пограбування.

У сумній статистиці знаходиться також Азія. Окрім загибелі єпископа Падовезе, відзначено також смерть двох священників під час теракту в сирійській катедрі у столиці Іраку Багдаді, а також священника й монахині в Китаї та ще одного священника в Індії.

Минулого року втратили свої життя священник та семінарис у Демократичній Республіці Конго. І якщо у випадку цієї африканської країни причиною вбивства знову стало пограбування, то у випадку Азії можна сміливо говорити про релігійні переслідування.

За матеріалами Радіо Ватикану

СКІЛЬКИ У СВІТІ ХРИСТІЯН?

Згідно зі статистичними даними, які наводять місіонерські служби Католицької Церкви, на сьогодні у світі нараховується 2,1 млрд. християн, а це – 31,43 % всіх жителів планети. Понад половину від загальної кількості християн (1,15 млрд. осіб) складають католики. У порівнянні з даними 2009 року (1,166 мільярда), їх кількість трохи зменшилася.

Сьогодні в Католицькій Церкві нараховує 2.936 дієцезій і близько 126 тисяч місіонерських організацій. Наразі у світі виконують своє служіння близько 408 тисяч католицьких священників.

Православ'я сповідують близько 300 млн. людей. Приблизна кількість протестантів – 720 млн.

За матеріалами Седмици.Ru

Успіх книги Венедикта XVI

У світі вже продано понад мільйон примірників книги-інтерв'ю німецького журналіста Пітера Сівальда з Папою Венедиктом XVI «Світло світу». Про це повідомляє газета «L'Osservatore Romano». Ватиканська газета нагадує, що книжку було видано в понад 20 видавництвах у цілому світі. Так, перші 50 тисяч примірників італійською мовою розійшлися, як «гарячі булочки», а друге видання було по-вільно замовлене наперед. Англійською мовою вже продано понад 100 тисяч примірників, 80 тисяч – французькою та 200 тисяч – німецькою мовами. «Це – промовистий знак часу», – вважає «L'Osservatore Romano».

«Успіх у книгарнях – це цікава подія не лише з точки зору маркетингу. Він також вказує на існування в нашій дні пошуку остаточних відповідей і потреби солідної точки опори», – твердить ватиканська газета.

За матеріалами wiara.pl

Глобальний конфлікт очима колишнього речника Ватикану

«У глобальному конфлікті, свідками якого є всі ми, гра ведеться за щось більше, ніж перемога капіталізму над комунізмом. Ставка в цій грі – це виживання людського роду», – так Хоакін Наварро-Вальс коментує останні випадки порушення релігійної свободи та насилля, які стаються на цьому фоні в багатьох частинах світу. На сторінках італійської газети «La Repubblica», де він працює коментатором, колишній речник Ватикану пише про «розчарування у тих великих сподіваннях, які зродилися наприкінці минулого століття». «Тоді всім здавалося, що незабаром скрізь тріумфуватиме свобода. А тим часом після поразки комунізму розпочалася складна, а часом навіть трагічна фаза світової історії, яка призвела до нинішнього всезагального стану насилля та непевності», – пише

Наварро-Вальс.

Його песимізм поглиблюється тим фактом, що в Євросоюзі в зв'язку з цим всім панує «знеохочення», адже, – як він зазначає, – «бракує ефективної спільної міжнародної політики», а ООН «не виконує на практиці обов'язку вимагати, принаймні, від держав Євросоюзу пошани людської гідності всіх його громадян».

На думку колишнього директора бюро Апостольської Столиці, в цій ситуації «необхідно на міжнародному рівні творити нову культуру свободи, яка була б зацеплена у правді про людину, а не пов'язана з задоволенням власних інтересів – атеїстичних чи псевдорелігійних – в демократичній чи диктаторській системі».

За матеріалами wiara.pl

В ЄС попросили вибачення за помилку в календарі

Комісар Європейського Союзу Джон Даллі вибачився перед єпископатами країн Європейського Союзу за те, що в опублікованому ним Навчальному Календарі не зазначено християнських свят. У листі до Єпископальної Комісії Європейського Співтовариства (ЄКЄС) комісар запевнив, що в його відомстві з'ясують причини цієї помилки.

Це вибачення стало реакцією на звернення ЄКЄС до комісара Даллі з офіційним проханням пояснити, чому в Навчальному Календарі на 2010/2011 рік не згадано жодного християнського свята, навіть Різдва чи Великодня; натомість є різні індустські, мусульманські, єврейські та сикхські свята.

«З огляду на те, що християни становлять близько 90 відсотків громадян Європейського Союзу, можна сподіватися, що християнські свята оминуть не навмисне», – дипломатично зауважила речник ЄКЄС австрійської католицької агенції «Кеспрес» Йоанна Тузель. Вона запевнила, що в будь-якому випадку ЄКЄС готова брати участь у підготовці наступного випуску календаря, доповненого християнськими святами. «Міжрелігійний Навчальний Календар Європейського Союзу, що містить дати свят найважливіших релігійних спільнот Європи, є важливим вне-

ском у зміцненні взаєморозуміння і співіснування на нашому континенті», – зазначила Тузель.

Скандальний Навчальний Календар був розповсюджений у всіх 27 союзних державах їхніми національними мовами. За офіційними даними, його було видано тиражем у 3.275.500 примірників і розповсюджено у 21-й тисячі шкіл.

За матеріалами «Католицького оглядача»

Папська Астрономічна Обсерваторія про сонячні бурі

Ватиканська астрономічна обсерваторія підтвердила попередження NASA про те, що у 2013 році Земля може опинитися в діапазоні сонячної бурі. У таких явищах немає нічого надзвичайного – вони стаються приблизно раз на 11 років. Проблема у тому, що на Землі збільшується кількість сучасної апарату-

ри, яка може бути виведена з ладу сонячною активністю, – говорить папський астроном монах-єзуїт Ґай Консольманьйо.

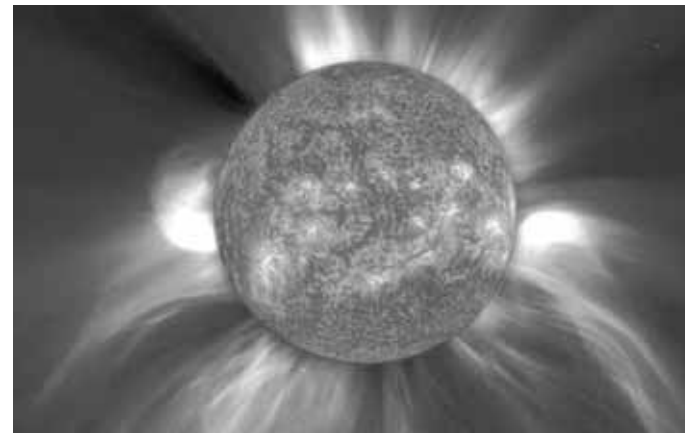
У більшості випадків, коли на Сонці відбуваються вищезгадані вибухи, вони не скеровані проти Землі, а, отже, вони просто нас оминають. Цього ж разу надходять певні сигнали про те,

що дві бурі можуть бути скеровані таким чином, що могли б досягнути Землі, а тим самим створити певні проблеми. Пам'ятаймо, що один із останніх спалахів на Сонці призвів до перерви в електропостачанні міста Квебек у Канаді. Цікавим і новим є те, що від часу останнього піку активності сонячного циклу ми розвинули безліч технологій, чут-

ливих до магнітних впливів, як-от Wi-Fi чи мобільні телефони. З іншого боку, набагато частіше, ніж у минулому, використовуємо, наприклад, оптиковолокніні провідники, стійкі до подібних явищ. Тому так насправді до кінця й невідомо, які наслідки може спричинити сонячна буря.

За матеріалами Радіо Ватикану

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР ЗАЛИШАЄ УРЯД ГЛАВИ УГКЦ

10 лютого Блаженніший Любомир повідомив у Києві, що Папа Венедикт XVI прийняв його зречення від уряду Верховного Архiepіскопа. Відповідне прохання Глава УГКЦ подав після того, як йому виповнилось 75 років.

Згідно з канонічним правом, до вибору нового Глави УГКЦ, Церквою керуватиме Львівський архiepіскоп Ігор Возняк, який став Адміністратором. Протягом двох місяців відбудеться виборчий Синод, на якому буде обраний новий Глава УГКЦ. За Блаженнішим Любомиром зберігаються всі почесні та титули напешні його санові.

Патріарх Любомир: «Братиму участь у житті Церкви і суспільства»

Ваше Блаженство, в якому, на Вашу думку стані, Ви передасте УГКЦ?

За останніх двадцять років, при Божій допомозі, наша Церква зробила поважні кроки до відродження. Відродження – це не значить повернення до минулого. Під минулим маю на увазі першу половину XX ст. Минуле мало свої обставини, проблеми і виклики, мало також митрополита Шептицького, мало дуже поважних богословів, які провадили церковне життя в тих часах. Потім прийшов період переслідування, який мав також свої особливості. Після цього настав період свободи, і в цьому періоді відбувається процес нового народження і відновлення праці в Церкві на такому рівні, на якому вона повинна бути. І тут є два аспекти: структурний і духовний.

Коли говоримо про структурний, то йдеться про відновлення і розширення структур, потрібних для життя Церкви. В минулому наші поселення по всьому світі починали своє існування в зовсім інших обставинах, ніж ми маємо сьогодні. Вони тоді не мали такого прямого зв'язку з матірною землею. Після періоду формування церковних структур на поселеннях, тепер прийшов час, коли всі ці структури, всі ці елементи сходяться разом. Це стається для того, щоб вони справді добре працювали та служили Церкві і в Україні, і на поселеннях. Відбувся певний розвиток. Рівень, до якого розвинулася УГКЦ, потребує більш стрункої організації, ре-

тельнішої праці і більш пильного спільного діяння, щоби всім частинам нашої Церкви забезпечити не лише їхні права, а й служіння вірним, яке є основою життя Церкви.

Другий аспект – це духовне служіння. Після періоду переслідування, яке само по собі був жахливим, але попри те, повний Божих ласк, таких, як свідцтво мучеництва та цілковитої посвяти себе Богові багатьох членів нашої Церкви, прийшов час відродження. Підпілля було періодом духовного розвитку, і коли Церква виходить на свободу, вона ці духовні цінності мусить також берегти, усвідомлювати, і має розвивати сміливість жити на підставі надбань як минулого, так і останніх десяти років.

Що ж тоді спонукало Вас в такій важливий для УГКЦ період відійти від уряду Верховного Архiepіскопа?

Ми дійшли до певного пункту, який є дуже важливим, бо ми, як Церква, починаємо у всіх своїх проявах думати про нашу майбутність, майбутність у наступних десятиліттях. Це вимагає великої уваги і сили могли діяти, здатності могли діяти. Тому і під оглядом розвитку структур і під оглядом духовного відродження вступаємо у новий період, який назрів і який вимагає багато наполегливої праці від людей, які мають силу і можливості розвиватися далі, бо приходить нова ситуація і треба нових сил.

Тобто Ваше рішення відійти є свідомим і добровільним?

Приходить певний момент, зумовлений обмеженнями людської природи. Людина приходить до певного фізичного стану, коли такі великі завдання вимагають більшої сили і насаги для подальшої праці. Я радий, що ми дійшли до цього моменту, і я вдячний Богові за те, що ми завдяки заслугам наших попередників, владик, священників та мирян змогли до того пункту дійти.

Я думаю, що було б цілком неправильно в будь-який спосіб стримувати чи зупиняти цей процес (розвитку – ред.). Сьогодні навапи, треба передати провід наступним поколінням. І тут, я відчуваю, що прийшов час мені цілком свідомо і спокійно, без будь-якого зовнішнього чинника чи тиску, відступити і передати в другі руки, в руки наступних провідників кермо цілої Церкви.

А що Ви робитимете в майбутньому?

Я не буду займати жодних посад, це точно. Бо який зміст? – Я ж пенсійного віку. Але в міру своїх можливостей, я буду чимось займатись. Це не буде пов'язане з якимись офіційними завданнями. Я робитиму те, що ще можна робити. Буду молитися за Церкву, переосмислювати минуле, слідувати за тим, щоб нічого з минулого нашої Церкви не затратилось. Дуже б хотів проводити зустрічі з

молоддю, а також з різними професійними групами: журналістами, митцями, політиками. Тепер для цього матиму більше часу. Багато хто пише спогади, я поки не маю особливих амбіцій це робити. Але братиму участь в житті Церкви і суспільства, так, як це роблять люди пенсійного віку, які у свій спосіб продовжують служити іншим. (Відомо, що 15 лютого Блаженніший зустрінеться зі студентами, а 17 лютого відбудеться запис чергової аудіо-книги – ред.)

Ваше Блаженство, з Ваших слів виходить, що одним з критеріїв для вибору Вашого наступника є його молодіший вік. А які ще критерії слід взяти до уваги?

Йдеться про вік, але не тільки. Мої однолітки – це пенсіонери. Передавати уряд комусь з моїх однолітків було б несерйозно. Структура нашої Церкви є синодальною і тому не йдеться про якусь особу, обдаровану надзвичайними талантами, треба шукати провідника цієї спільноти. Верховний Архiepіскоп, Батько і Глава нашої Церкви – це Глава Синоду.

В нашій традиції, особливо відновленій традиції, Синод є керівним тілом, яке задає тон (церковному життю – ред.). Я дуже сподіваюся і я впевнений, що на виборчому Синоді наші владика будуть шукати людину, яка матиме той розмах до майбутнього, продовжить розпочату працю, з якою є запізнена, бо через Синод всі ми беремо участь в житті і про-

ді нашої Церкви.

Треба обрати того, хто найкраще зможе скріпити, підтримати, попровадити і продовжити ті надбання, які зроблено до тепер. Отже, тут йдеться не про одну прикмету, а про бачення певної особи на тлі цілості.

Які завдання, на Вашу думку, має здійснювати наступний Глава УГКЦ?

Потрібно продовжувати, удосконалювати і відкривати нові можливості перед УГКЦ, духовні можливості, щоби вона була ще більше собою. Щоби служила всім вірним нашої Церкви, де б вони не перебували. Тому маючи Синод, маючи оту внутрішню єдність нашої Церкви, треба використати цей момент певного дозрівання, щоби йти далі. Тут треба вже глядіти далі в майбутнє, оскільки, ми вже маємо певне напрацювання і застановляємось над візією нашої Церкви, нашого буття в найближчих десятиліттях. Цю візію майбутності треба здійснювати дуже практично, не тільки на словах, не тільки думаючи чи плануючи. І це також вимагає продовження того провадження, яке було за останніх 20 років з новими силами. Нам треба ту спільність нашої Церкви підтримати, використати ті внутрішні духовні сили, які Бог нам дав, які пробуджувалися за останні 20 років, щоби йти далі.

Розмовляв о. Ігор ЯЦІВ

На підставі церковного законодавства ситуацію коментує керівник Правничого відділу Патріаршої курії о. д-р Віталій Токар

о. Віталій Токар: «Виборчий Синод має відбутися до двох місяців»

SMG (Sobor Media Group) на замовлення Департаменту інформації УГКЦ

Отче Віталіє, що говорять про зречення від уряду Верховного Архiepіскопа церковні канони?

Тут ми маємо справу з Кодексом Канонів Східних Церков, який діє з 1991 р. і є головним законодавчим збірником для нашої Церкви. Слід також брати до уваги партикулярне право УГКЦ, тобто ті канонічні норми, виняткові тільки для нашої Церкви і були прийняті на численних Синодах.

Отже, на підставі кан. 126 (§ 1) зараз маємо ситуацію, коли через зречення Верховного Архiepіскопа, Верховно-Архiepіскопський престол став вакантним. Згідно канонів, така ситуація можлива внаслідок смерті або, як у нашому випадку, зречення.

У своєму листі до Папи Блаженніший Любомир посилався на поважний вік та стан власного здоров'я. Чи це достатньо серйозні підста-

ви для зречення і чи за таких обставин Верховний Архiepіскоп мав обов'язок зрестися уряду?

Вказані у листі підстави для зречення уряду є серйозними, але вони більш важливі для нас, а не для законодавства. Згідно канонів зречення відбувається на підставі бажання, а радше права, Верховного Архiepіскопа зрестися уряду, і аж ніяк не є його обов'язком. Про це говорить кан. 967. Зважаючи на гідність уряду Верховного Архiepіскопа, у чинному законодавстві не передбачена можливість усунення Верховного Архiepіскопа з його уряду.

Скажіть, будь ласка, чи звернення до Папи – це єдиний спосіб зречення?

Ні, згідно чинного законодавства існують два способи зречення цього уряду. У кан. 126 (§ 2) говориться про те, що Верховний Архiepіскоп може по-

дати своє зречення на розгляд Синоду Єпископів або безпосередньо Римському Архiepієреві.

У першому випадку Синод повинен розглянути прохання протягом трьох місяців з моменту його подання. У Кодексі говориться про те, що причини для зречення мають бути справді серйозними і саме на них має звертати увагу Синод, приймаючи рішення. У своєму рішенні Синод повинен порадитись також з Римським Архiepієреєм. Кан. 970 § 1 говорить, що зречення вважається таким, що відбулося з моменту повідомлення про нього Главі Церкви. Цікаво, що протягом цих трьох місяців аж до моменту повідомлення, Верховний Архiepіскоп у будь-який момент може відкликати своє зречення (кан. 970 § 2).

Другий спосіб зречення – це безпосереднє звернення до Святішого Отця і потім повідомлення про це Синоду, що власне і сталося в нашому випадку. Немає чіткого терміну щодо

того, коли Папа може дати свою відповідь, але аж до повідомлення про це Верховного Архiepіскопа він у будь-який момент може відкликати своє зречення.

А хто керуватиме церковним життям і Синодом до вибору нового Верховного Архiepіскопа?

Тут ми маємо справу з партикулярним (місцевим) правом. Згідно партикулярного права адміністратором вакантного престолу стане єпископ Львівської Архiepархії, тобто сьогодні – це архiepіскоп Ігор Возняк.

А які обов'язки має Адміністратор?

Адміністратор Церкви володіє звичайною владою Верховного Архiepіскопа, за винятком усіх тих адміністративних дій Верховного Архiepіскопа, які вимагають згоди Синоду Єпископів (кан. 130 § 1).

У нашому випадку головними обов'язками Адміністратора є також скликання Синоду єпископів для виборів нового Верховного Архiepіскопа. Адміністратор також головуватиме на виборчому Синоді, до того часу, доки не буде обраний головуючий виборчого Синоду (кан. 70).

Крім того, до вибору нового Глави Церкви Адміністратор управлятиме тією єпархією, якою керував Верховний Архiepіскоп, що зрікся уряду (к. 129). В нашому випадку це Київська архiepархія.

А коли згідно чинного законодавства має відбутися виборчий Синод?

Греко-католицьке партикулярне право говорить про те, що виборчий Синод Єпископів повинен відбутись упродовж двох місяців від дня, коли стало відомо про вакантність престолу.

Розмовляла
Тетяна ШПАЙХЕР

**Ростислав ХОТИН,
редактор Української Служби Бі-Бі-Сі, Лондон.
Інтерв'ю Блаженнішого ПЮБОМИРА ГУЗАРА**

Кардинал Гузар: «Любов влади пошкодить УПЦ (МП)»

Бі-Бі-Сі: Греко-католицька церква недавно скаржилась на недостатню увагу до неї – та й інших конфесій – з боку влади. Чим були викликані такі скарги?

Кардинал Гузар: По-перше, Конституція наша каже, що всі перед Законом є однакові, всі церкви і релігійні організації. І багато років ми жили більш-менш за цим принципом, коли всіх трактували однаково. Хоча й були відхилення, і не можна сказати, що все було ідеально. Але ті відхилення не були аж такі значимі, і тому між різними церквами та релігійними організаціями був назагал мир. Ніхто не почувався відсунутим на другий план. Коли тепер є дуже виразне, незважаючи на всі офіційні заперечення, ставлення одної церкви перед усіма іншими, надаючи їй певні привілеї, – це починає створювати напруження. І тому ми, але не тільки ми, греко-католики, але також й інші церкви та релігійні організації, офіційно звертають на це увагу. Нам залежить на тому, щоби запобігти напрузі і непорозумінням у народі. Це наша основна ціль, ніхто не шукає для себе якогось особливих привілеїв. Але якщо хтось починає щось шукати, а влада починає сприяти цьому, – ми вважаємо, що це є небезпечно для внутрішнього миру в народі.

А по-друге, таке створення майже державної церкви, церкви, яка виступає як практично єдина офіційна церква і втішається різними особливими привілеями з боку влади – це для такої церкви надзвичайно небезпечно. Але це вже їхня справа. Нам прикро, що таке відбувається, бо ми всі знаємо, що особливе ставлення влади до однієї з церков є небезпечно для тої самої церкви.

Бі-Бі-Сі: Чи була у вас мож-

Українські церкви за нової влади, якій незабаром буде вже рік. Чи всі почувуються рівними? Що буде з Собором Святої Софії? Якими є стосунки греко-католиків з православними - зокрема на заході України? Це - теми інтерв'ю, яке дав у Лондоні Українській Службі Бі-Бі-Сі глава Української Греко-Католицької церкви кардинал Любомир Гузар.

лівість особисто донести вищому керівництву України цю тезу про небезпеку моноконфесійної ставки?

Кардинал Гузар: Особисто в розмові з представниками влади - ні. Недавно був «круглий стіл», який організувала Фондація Конрада Аденауера, і я також там виступав і звернув увагу на цю небезпеку і на факт, що є певна нерівномірність у ставленні до різних церков і релігійних організацій. Але я не був один – й інші, хто виступав, теж мали таку ж позицію. Бо ми би не хотіли, аби і держава, і наш народ потерпіли від поганих наслідків такої державної політики.

Бі-Бі-Сі: Але чи особисто зустрічалися з Вами за рік вищі представники української влади?

Кардинал Гузар: Ні, я не мав з ніким такої особистої зустрічі.

Бі-Бі-Сі: Зараз також широко обговорюється тема можливої передачі Софії Київської, яка, очевидно, вважається найбільшою святинєю українського християнства, Українській Пра-

вославній Церкві Московського патріархату. Яка Ваша думка з цього приводу як предстоятеля однієї з найбільших церков України?

Кардинал Гузар: Ми написали листа, в якому ми звертаємо увагу на те, що ми відчуваємо, що такі кроки з боку влади наближаються – хоча я б сказав, що дуже повільно, але все ж таки. А з іншого боку, ми звернули увагу, що така політика передавання комусь одному такої святині, як Собор Святої Софії, - це надзвичайно небезпечно, це нас дуже тривожить. Із нашого боку ми будемо дуже пильно приглядатися до кроків нашої влади: чи не здійснюється цей план вже крок за кроком - хоча й дуже повільно.

Бі-Бі-Сі: Яка зараз релігійна ситуація на Заході України? Були нарікання, що не все ще вгамувалося... як би ви зараз схарактеризували стосунки між православними і греко-католиками на заході України?

Кардинал Гузар: Мені дещо трудно сказати безпосередньо щодо заходу України, бо я зараз у Києві і не слідкую без-

посередньо. Але я не бачу якоїсь особливої зміни від минулої. Сьогодні – вже не початок 90-х років, коли з різних причин було й напруження, й погане напруження... Сьогодні цього не було вже останніми роками. Чуються голоси, декларації деяких владик чи деяких священників православних, які можна було б назвати неприязними. Але скажу так, що якоїсь лінії в тому напрямі, якоїсь постійної послідовної політики, дивлячись із Києва на західні області України, я не спостеріг. Богу дякувати, що вдержується якийсь мир і спокій. Знаєте, що Московський патріархат каже, що їхні вірні живуть під переслідуванням зі сторони греко-католиків. Кажуть, що це є причина, чому патріарх Московський не може зустрітись з Папою Римським. Але коли ставиться питання: «Прошу дати конкретні приклади», де і коли відбуваються такі переслідування... вони є вигаданими, бо ніхто не годен дати конкретні докази.

Бі-Бі-Сі: У Києві триває будівництво головного собору УГКЦ на березі Дніпра. Часом із консервативних православних кіл лунають докори, що, мовляв, греко-католики прийшли до Києва. Як би Ви відповіли їм?

Кардинал Гузар: Дуже просто. Ми не прийшли до Києва, ми повернулися до Києва. Двісті років тому нас із Києва вигнали. І пізніше послідовно почали в Україні, яка тоді була під окупацією царської Росії, нас винищувати. Ми остаточно залишилися без власної ієрархії: чи католицької, чи навіть православної, для української православної церкви. Отже, ми не прийшли; ми не якісь нападники, що прийшли займати чужу територію. Ми повернулися до Києва. І бачи-

те – пам'ятаєте таку річ? Берестейські домовленості, які популярно називаються «Берестейська унія», – це зробила ієрархія Київської церкви під проводом свого митрополита Рогози. Отже, говорити про нас, немовби ми якесь нове тіло, нове явище на березі Дніпра, – це не відповідає навіть, сказати б, дуже примітивним поняттям історії.

Бі-Бі-Сі: Зараз Ватикан оголосив про те, що незабаром завершиться процес беатифікації Папи Римського Івана Павла II. Ви особисто дуже добре знали попереднього Папу. В чому особисто для Вас значення беатифікації попереднього понтифіка?

Кардинал Гузар: Я думаю, що це для нас дуже мила звістка. Всі ми до сьогодні - і не тільки греко-католики, але й дуже багато православних - дуже мило згадуємо той візит слуги Божого Папи Івана Павла II в Україну. Він нам дуже багато приніс. Свідомі люди дуже, дуже йому за це вдячні. В його особі, в його підході, промовах і проповідях відчулося особливу печальність за нашу церкву. Бажав він своїми словами, своїми молитвами підтримати нас, заохотити до кращого, до вищого. Скільки я можу сказати, не тільки моє особисте враження, але те, що чую від інших людей, - що ця полумія, яку він запалив в нас, вона й досьогодні горить. Вона становить певний орієнтир для нас. Люди часто - і католики, і не католики - відкликаються до його слів. Цей візит залишив таку пам'ять живу і на такому високому рівні, що я думаю, що всі будуть раді, що ця беатифікація буде завершена. А далі, думаю, будуть подальші кроки до канонізації, і думаю, ми тому також будемо дуже раді.

Олена Качуровська

У БОРОТЬБУ ВСТУПАВ БЕЗ ВАГАНЬ

Отець Микола Хмільовський

У 1946 році з отцем встановив зв'язок Провід ОУН. У Мшані о. Хмільовський таємно зустрічався з шефом штабу УПА Олексом Гасиним (пс. «Лицар»), Крайовим провідником Львівського Краю З.Тершаковцем (пс. «Лисий», загинув разом з іншими чотирма повстанцями в листопаді 1948 р. біля Великого Любіня). Згодом було налагоджено особисте листування з Головним Командиром УПА Романом Шухевичем. Листи на ім'я Р.Шухевича о. Хмільовський підписував умовним знаком «100».

Неодноразово через канал зв'язку ОУН з закордоном о. М.Хмільовський надсилав кореспонденцію до Ватикану. Так, 1947 року він передав для пересилки в Рим письмову доповідь, в якій подавав дані про кількість священників і храмів УГКЦ, в яких продовжуються Богослужіння. У тому ж листі о. Хмільовський повідомляв, що у зв'язку з арештом митрополита Й.Сліпого і всіх єпископів він вимушено очолює УГКЦ.

У вересні 1948 р. отець надіслав на ім'я Р.Шухевича листа, в якому просив періодично інформувати його про наявність за кордоном вищих і середніх духовних навчальних закладів, у яких навчаються майбутні греко-католицькі священники. Через деякий час таку інформацію о. Хмільовський отримав.

Восени 1948 року о. Микола склав детальний звіт про Львівський псевдособор, де вказував кількісний склад священників, які перейшли у православ'я, і через лінію зв'язку ОУН надіслав його до Ватикану.

Кілька разів о. М.Хмільовський та Р.Шухевич особисто зустрічалися у Мшані. Ці зустрічі відбувалися в хаті Павла та Марії Сліпаків. Їхня дочка Стефа була зв'язковою між ними. Тут часто зустрічалися й воїни УПА. Відомі лише їхні псевда: «Жмурка», «Тугар», «Зоря», «Вир», «Вуйко», «Ромко Любинський» (загинув у бою зі спецвідділом МГБ у листопаді 1948 р. біля Любіня), «Соколенко», «Сокіл», «Юрко» (Михайло Шевчук з с. Бартатів, загинув у бою з спецвідділом МГБ), «Дуб», «Рута» (Люба Гайовська), «Гуцул» і ще багато інших.

1948 року о. М.Хмільовський був кооптований у члени УГВР. Його підпис стоїть першим під документом «Звернення Воюючої України до всієї української еміграції». Але знову ж таки з метою конспірації о. Хмільовський підписався псевдом, на цей раз – «Микола Лаврівський».

1947 року греко-католицький храм у Мшані було закрито. А одного дня до о. Хмільовського прийшли представники місцевої влади. Офіцер-емгебіст запропонував священникові зректися віри і перейти у православ'я. Тоді о. Хмільовський звернувся до нього з контрпропозицією: він попросив, щоб офіцер зірвав свої погони і потоптав їх ногами. Заскочений такими словами, емгебіст перелякано відповів, що не може цього зробити, бо присягав на них. На це о. Хмільовський відповів: «Ось бачите – самі не можете, а мене змуштує ламати присягу». А вкінці додав: «Але чого варта ваша присяга в порівнянні з тою, яку я складав перед Богом...»

3 квітня 1950 р. до отця знову прийшли емгебісти. Почався брутальний обшук, внаслідок якого було конфісковано його велику бібліотеку і велику епістолярну збірку, близько 130 листів. Значна частина книжок була з автографами авторів, як, наприклад, книга Ю.Горліс-Горського «Холодний Яр» з написом: «Високоповажному отцю директорові Хмільовському – з глибокою пошаною – автор».

На допити його часто викликали вночі. Тривали вони нерідко цілу ніч, а після кількогодінного відпочинку їх продовжували знову. Та марними були сподівання емгебістів зломити величний дух отця: на допитах він тримався мужньо. На слідстві о. Микола Хмільовський підтверджував, що справді проводив активну антисоветську діяльність, спрямовану на здобуття незалежності України, що прагнув зберегти УГКЦ, бачити її на волі. Таку відвертість отця Особое Совещаніє при МГБ СССР «оцінило» терміном позбавлення волі на 10 років з конфіскацією майна.

Мар'ян СЛІПАК,
с. Мшана, Городоччина

(Продовження, у наступному числі «Мети»)

КОМУ ПОДАВАТИ: ВСІМ, ХТО ПРОСИТЬ, ЧИ ШУКАТИ ТИХ, ХТО СПРАВДІ ПОТРЕБУЄ?

Навіть далекі від Церкви люди вважають, що милостиня – добра справа. Для християн же у цьому питанні теж все очевидно: «Усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших – ви Мені зробили» (Мт. 25,40). Але на практиці чомусь гризуть сумніви, коли від «найменшого брата» з простягнутою рукою тхне перегаром чи відвертою брехнею. Не треба бути провидцем, аби зрозуміти, на що саме підуть гроші, пожертвовані п'яниці. І в крайню бідність циганів, напевно, теж мало хто вірить.

Пам'ятаю, бачила колись із вікна, як біля мого будинку зупинилась таксі, з якого висипалася ціла юрба циганок з дітьми і миттєво розійшлася по під'їздах. Увесь час, поки циганки обходили квартири дев'ятиповерхівки, просячи «на хліб», на них унизу чекало проплачене таксі. Вочевидь, жебрацький промисел циганок є успішним, якщо вони можуть собі дозволити такі зручності.

Так само завжди знайдуться люди, які вірять легіону безіменних тітоньок, які збирають на автовокзалах гроші начебто на операцію комусь із рідних. Ставлю подумки себе на місце людини, якій потрібно знайти величезну суму на операцію, і приходжу до висновку: автобуси – останнє місце, де б я шукала гроші.

Але таке шахрайство – це «квіточки». Існує набагато жадливіший жебрацький бізнес, у якому жебраки – лише жертви справжніх злочинців, які тримають їх у рабстві і просто змушують випрошувати милостиню. Не так давно читала статтю, в якій один інвалід розповідав про свої поневіряння. Випадкові знайомі на качали його наркотиками і вивезли в інше місто, де, підтримуючи його у напівсвідомому від наркотиків стані, змушували жебракувати у переходах метро. Усі гроші, звісно ж, забирали. Про такі речі час від часу пишуть далеко не «жовті» газети.

І подібні випадки трапляються не

лише в нашій країні. Знайомий священник, який вчився у Римі, розповідав, що постійно бачив на площі багатьох жебраків з понівеченими ногами та руками. З часом він дізнався, що цих людей калічили спеціально, аби вони викликали у перехожих більше співчуття.

Усі ці речі існують лише тому, що приносять гроші. От і виходить, що дати милостиню п'яниці означає ще більше прив'язати його до алкоголю; дати циганці чи «не месній» – стимулювати шахрайство і неробство; а подаючи інвалідові, ми – який жаж! – можливо, навіть підтримуємо рабовласництво.

А як же Христові слова «Дай тому, хто в тебе просить, а хто хоче позичити в тебе, не відвертайся» (Мт. 5, 42)? Відповідь на це міститься у християнському тексті II століття під назвою «Дідахе» (Навчання 12-ти апостолів): «Нехай твоя милостиня запітніє у тебе в руках, перш ніж ти дізнаєшся, кому подаєш» (1, 6).

Про розбірливість у подаванні милостині говорить і Отець та Вчитель Церкви св. Василій Великий: «Потрібно досвідченість, щоб розрізнити насправді потребуючого і того, хто просить через захланність. І хто дає прігніченому бідності, той дає Господеві і від Нього отримає нагороду; а хто дає всякому пересічному – той кидає псу, який докучає своєю нав'язливістю, але не викликає жалості своїм убожеством».

Поради, безумовно, хороші, але є небезпека, що милостиня так і залишиться пітніти у долоні, доки не знайдеться «бездоганний» жебрак. Та й хто візьме на себе сміливість визнати, гідна ця конкретна людина милостині, чи ні? Саме тому багато духовних авторитетів радять просто давати тим, хто просить, а все інше доручити Богу. «Пусти твій хліб на воду: по довгому часі ти знайдеш його знову» (Проп. 11, 1), – а Бог хай визначає, до кого та вода занесе хліб. А ще згадується чи то притча, чи реальна історія про стародавнього монаха, до якого прийшов жебрак і попросив дати

йому одяг, бо його одяга зовсім зносилася. У монаха було лише дві одяжки: стара і зношена – на собі, а також нова – про запас. Тож дав йому свою стару, а сам одягнув нову. Через певний час, коли жебрак уже відійшов, монах згадав слова Христа «Що ви зробили одному з Моїх братів найменших – ви Мені зробили» і подумав, що недобре Христові давати старий одяг. Він догнав жебрака і дав йому новий одяг, а сам знову вдягнувся у свій старий. Через якийсь час цей монах побачив, що його новий одяг продається на базарі, і засумував, вирішивши, що жебрак його продав, а гроші, напевно, пропив. Та тут уві сні йому явився Христос, одягнений у його одяг, і сказав: «Це твій одяг, який ти пожертвував Мені. Я його прийняв, і зараз він на Мені, тож не сумуй».

БОГ ПОВЕРТАЄ СТОРИЦЮ

Окрім того, що наші пожертвування, зроблені заради Христа, отримує сам Бог, милостиня має ще одну цікаву властивість: вона повертається до того, хто її подав. І не просто повертається, а у багато разів збільшена. Так каже Біблія і досвід багатьох людей.

В одному з внутрішньоцерковних католицьких рухів на певному етапі формації людям пропонують буквально прийняти і виконати слова Христа, адресовані багатому юнакові: «Продай, що маєш, дай бідним, то й будеш мати скарб на небі» (Мр. 10, 21). Цікаво, що через якийсь час чимало з цих людей засвідчує, що їхня милостиня і справді вже зараз повертається до них у 100 разів збільшена, як і було обіцяно в Євангелії: «Немає жодного, хто б полишив дім, братів, сестер, матір, батька, дітей, чи угіддя – задля мене і задля Євангелія – і при цьому не одержав би в сто разів більше вже тепер, у цей час, в умовах переслідувань, – будинків, братів, сестер, матерів, дітей, угідь, – а в майбутньому віці – вічне життя!» (Мр. 10, 29-30).

Святий Василій Великий уподібнював багатство до великої річки: як вона розливає свої води тисячами каналів по землі, так і той, хто має статок, мусить тисячами шляхів допроваджувати свої гроші до бідних. А ще він казав, що багатство подібне до джерельної води: чим частіше її черпають, тим вона стає чистішою, а джерело, з якого не черпають, швидко забруднюється. У закони звичайної логіки важко вмістити твердження, що чим більше чогось віддавати – тим більше його матимеш.

Але Той, хто нагодував п'ять тисяч людей п'ятьма хлібинами і двома рибками, явно не узгоджував Свої дії з земною логікою. Це я не до того кажу, що, даючи милостиню, не потрібно керуватись розумом, а до того, що є ще щось, окрім сухого розрахунку. Але і про розум забувати теж не варто, – тим більше, що думати, як відомо, – не боляче.

У БІЛОРУСІ ЗА БЕЗПЕКУ РУХУ ВЗЯЛИСЯ СВЯЩЕНИКИ

В Білорусі придумали, як скоротити кількість порушень на дорозі: тепер у країні за безпеку руху агітують не лише інспектори ДАІ, але й представники релігійних конфесій. Серйозніше за інших до питання підійшли католики – у головному костелі республіки проповідь на тему правил дорожнього руху виголосив сам митрополит.

Перед початком проповіді митрополит Тадеуш Кондрусевіч поцікавився, у кого з вірних є водійські права. Таких виявилось небагато. Але ж і без автомобіля будь-яка людина є учасником дорожнього руху.

Послухати архієпископа прийшло майже 400 осіб. Проповідь тривала близько години. Звертаючись до пастви, митрополит Кондрусевіч порівняв заборонні дорожні знаки з біблійними заповідями, порушувати які віруючим не годиться.

Білоруська Державтоінспекція давно співпрацює з представниками релігійних конфесій, адже слово настоятеля храму деколи діє на вірних навіть сильніше за штраф.

«Правила дорожнього руху і духовні норми, моральні, етичні, – все це переплітається. Усі учасники дорожнього руху повинні дотримуватися елементарної взаємоповаги як у житті, так і на проїжджій частині», – каже старший інспектор з агітації і пропаганди відділу ДАІ Московського РУВС м. Мінська Дмитро Максютя.

Водії обіцяють до попереджень прислухатися. А деякі цікавляться, де і як можна освятити автомобіль.

Крім цього, торік священнослужителі освятили найбільш небезпечні перехрестя в одному з районів білоруської столиці. Сталося диво (чи просто учасники дорожнього руху стали уважніші: співробітники ДАІ запевняють, що аварій тут тепер трапляється значно рідше.

ГОНКОНГ: ЦЕРКВА ВИГРАЛА СУДОВИЙ ПОЗОВ ЩОДО ШКІЛЬНОЇ РЕФОРМИ

Верховний суд Гонконгу ствердив, що звернення католицької єпархії щодо реформи шкільної адміністрації є легітимним, а також постановив, що Церква таки має право втручатися у цю справу, оскільки йдеться про питання, що має велике суспільне значення.

Католицька Церква у цьому спеціальному адміністративному районі Китаю виступила проти надмірних втручань держави в автономію приватних шкіл. Річ у тім, що нова адміністрація Гонконгу розпорядилась, аби у кожній школі до Наглядової ради було введено представника комуністичної партії. Згідно з новим розпорядженням, власник школи мав би тільки 60 відсотків голосів у Раді. Проти такої реформи виступило 375 шкіл, які навіть утворили міжрелігійну коаліцію. Проте католики вирішили довести справу до суду. І хоча перші два позови були відхилені судами нижчих інстанцій, однак учорашній вирок дає надію, що архієпархіяльні школи залишаться нейтральними. Церковні юристи вважають, що шкільна реформа Гонконгу не відповідає конституції, а китайська комуністична влада домоглася того, що конституція залишатиметься незмінною протягом найближчих 50 років.

НА ВАТИКАНСЬКУ КРИТИКУ ПЕКИН ВІДПОВІДАЄ ПОГРОЗАМИ

Китайські комуністи вкотре відкинули ватиканське звинувачення в порушенні релігійної свободи.

Як відомо, 17 грудня Апостольська Столиця виступила з заявою проти втручання пекинської влади в життя Церкви, що було продемонстроване 7-9 грудня на VIII-х Зборах представників китайських католиків.

У відповідь речник міністерства у справах віровизнань оприлюднив ноту, в якій стверджується, що ватиканські обвинувачення «нерозумні» і «цілком безпідставні» та що їх розцінюють як атаку на «релігійну свободу в Китаї». Представник китайської влади вважає, що під виглядом релігійних вірувань Ватикан поширює свої політичні концепції, і що все це «всерйоз зашкодить здоровому розвитку католицької релігії в Китаї».

РЕКОРДНА КІЛЬКІСТЬ ПАЛОМНИКІВ НА РІЧЦІ ЙОРДАН

З січня по листопад 2010 р. понад 210 тис. паломників відвідали Бетані – місце хрищення Ісуса Христа на йорданській стороні річки Йордан, повідомило з посиланням на «Jordan Times» агентство KNA.

Газета коментує слова державного чиновника Йорданії Діа аль-Мадані, який відзначив, що 20-відсоткове збільшення кількості паломників пов'язане з розширенням діяльності йорданського відділення туризму, а також зростанням кількості відвідувачів із країн Східної Азії та Південної Америки.

У 2011 р. йорданське відділення туризму має намір організувати паломницькі поїздки і до інших біблійних місць Йорданії.

Кор.: Оресте Остаповичу, ні для кого з наших слухачів не є відкриттям, що українська медицина перебуває у певній кризі, – бодай тому, що усі ми є користувачами української медицини. Хотілося б знати вашу точку зору на те, що є основною причиною цієї кризи: недостатнє фінансування, брак кадрів чи, можливо, ще щось?

Орест Абрагамович: Я вважаю, що це комплекс об'єктивних і суб'єктивних чинників, які лежать в основі проблем у медичній сфері. Але я не вважаю за потребу повторювати ті речі, які є загальновідомі, а тільки хочу сказати про те, що це – найбільш поширене розуміння проблеми, яке базується на ствердженні про недостатнє фінансування. Це гіперболізація. На моє переконання, – і про це свідчать абсолютно об'єктивні цифри, які подаються нашим урядом, – фінансування в медицині є достатнє. Інша справа, як ці кошти використовуються і наскільки проявляються кращі менеджерські якості керівників, яким доручено ці кошти використовувати. Це – сфера інших інтересів, а з моєї точки зору, однією з ключових проблем, яка є в основі наших невдач, і того, що ми на сьогодні маємо неналежний рівень медицини в Україні, це є те, що у нас є специфічне роздвоєння.

Я буду говорити сьогодні з точки зору християнина. Хрещений я у Греко-Католицькій Церкві, я є греко-католик. Так от, з цієї точки зору я вважаю, що дуже серйозною причиною проблем, які є у медицині, це є проблема того, що, з однієї сторони, ми визнаємо, що людина – це є поєднання духу, який є первинний відносно тіла, і тіла. А у своїй практичній діяльності ми про це забуваємо і це не використовується для користі нашого пацієнта. Тобто ми практично зі спадку наших попередників, які мають здобутки впродовж тисяч років, взяли на своє озброєння лише матеріальні постулати і забули про духовний світ людини. Чим довше я працюю, я щораз більше переконуюся у тому, що моя позиція, моє бачення цієї проблеми є обґрунтоване. І на це потрібно звернути особливу увагу для побудови тої тактики і стратегії виходу з тих важких проблем, в яких опинилася зараз наша медицина.

Кор.: Якими можуть бути практичні кроки? Це має бути поєднання впливу лікаря і священика? Як це має бути практично, на вашу думку?

Орест Абрагамович: Наш світогляд сформований через призму християнства. Я хочу сказати про силу віри людини в Бога – вищу силу. Я зараз абстрагуюсь від чисто теологічних проблем, я говорю з позиції лікаря, який шукає оптимальних шляхів надавання допомоги хворій людині. Я абстрагуюся від течій, від конфесій, – я говорю як християнин, лікар, який взяв на себе добровільний обов'язок допомогти хворій людині.

(фрагмент програми Радіо «Воскресіння»)

Професор Орест АБРАГАМОВИЧ:

«ГРІХ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ГРІХОВОЇ ДУМКИ, А ХВОРОБА – З ГРІХА»

ні. Так от, саме з такої позиції я вважаю, що наша матеріалізована офіційна медицина абсолютно не має перспективи вирішення важких, часом навіть невиліковних хворих, якщо ми не будемо враховувати, що людина – це є поєднання духовного і матеріального, і людині потрібно надавати допомогу саме в такому ключі. Лікар, який працює з тілом, повинен вміти вплинути на духовний стан пацієнта. І в той же час ми повинні мати таку налагоджену співпрацю в нашій державі між медиками і духовництвом, щоб душпастирі, які працюють з людиною через вплив на її душу, знали проблеми медичні і через ту призму впливу на духовність могли допомогти тілу людини. Я бачу перспективу у тісній співпраці медиків і духовництва України. На превеликий жаль, я не можу сказати свого задоволення від того, чого ми досягли в такій співпраці до сьогоднішнього дня. Таке враження, що ми працюємо в паралельних площинах, і намагання окремо організувати так роботу, щоб саме в такому ключі працювати, це поки що є тільки декларації, які не знайшли практичного втілення.

Кор.: От біля деяких лікарень будують каплиці і сприяється приходу капелана, прикріпленого до цієї лікарні. Як практикуючий лікар, як, на вашу думку, впливають на людей ті відвідини?

Орест Абрагамович: Я вважаю, що це є однозначно позитивні ознаки того, що кроки в тому напрямку робляться. Ця можливість у нас з'явилася, як відомо, тільки з 1991 року, і абсолютна більшість мислячих організаторів охорони здоров'я скористалися з цієї можливості.

Моя основна база – кафедра шпитальної терапії – є в Обласній клінічній лікарні. Хоча наша кафедра базується на клінічних базах інших лікарень – і третьої, і четвертої лікарень, і Кардіологічного центру, – то на всіх тих клінічних базах, де розташована наша кафедра, зроблені кроки керівниками цих медичних закладів, які абсолютно доцільні з точки зору надання допомоги хворій людині. Якщо не побудована капличка, або не реставрована, не відновлена після тих руйнацій, які були за радянських часів, є обов'язково у кожному відділі організовані місця, де хвора людина може звернутися до Бога, може звернутися за допомогою до отця. У більшості клінік, у наших клінічних базах, є душпастирі, які взяли на себе важкий обов'язок надання допомоги часом невиліковно хворим. І з моєї точки зору, це є надзвичайно важлива робота, доцільна робота, і це є ті перші кроки в організації нашої співпраці, яка є абсолютно доцільна.

Кор.: Оресте Остаповичу. У своїй статті в газеті «Народне здоров'я» ви висловлювали думку, що гріх починається з гріховної думки, а хвороба – з гріха. Поясність, будь ласка, детальніше.

Орест Абрагамович: Наша релігія абсолютно справедливо вчить про те, що гріх – це не тільки дія. Грішить людина навіть у тих випадках, коли вона думає про гріховне. У цьому є закладений глибокий смисл. Ми, медики, як і своїй практичній діяльності практикуємо матеріалізм, прекрасно знаємо, що створення негативної

домінанти в корі головного мозку людини – це є тургенний фактор, який у багатьох випадках може призводити до виникнення важких, а деколи і невиліковних хвороб.

Я – інтерніст. У мою компетенцію входить надання допомоги хворим з ураженнями всіх внутрішніх органів. Тобто це кардіологія, пульмонологія, ревматологія, гастроентерологія, нефрологія і все решта. І ми у своїй професійній діяльності зустрічаємося з такими випадками, де абсолютно конкретно відслідковується те, що якщо не на генетичному рівні, то навіть в житті конкретного пацієнта, який до нас звернувся за допомогою, можна прослідкувати взаємозв'язок тих поступків людини, які нами називаються простим словом «гріх».

Це можна по-різному називати, по-різному трактувати, але суть не в тому. Суть у тому, що є проста назва, зрозуміла, загальноприйнята. Вчинки, які суперечать християнській моралі, які порушують десять заповідей Божих, називаються гріхом. І коли ми прослідкуємо, то в житті тих пацієнтів, які до нас пізніше попадають з різними хворобами, у тому числі, як я сказав, з невиліковними хворобами, можна зафіксувати точно встановлений день і час, коли людина согрішила, коли людина неодноразово грішила, незважаючи на намагання близьких, сім'ї, товаришів вплинути на перебіг подій позитивно, і це призвело до виникнення захворювання. Тобто я з практичної точки зору однозначно можу стверджувати, що ця закономірність – гріх – починається з думки, – це є факт, – а з гріховної думки, з гріха починається хвороба. Це є доведеним фактом.

Інша справа, скільки нам потрібно ще сьогодні зробити для того, щоб через ці прості речі, які є сформульовані у нашій Біблії, чи у нашому вченні християнському, щоб це вчення дійшло до кожної людини, щоб кожна людина усвідомила, щоб вона вміла відрізнити гріх від не-гріха; вчинки, які не впливають на духовне, а відтак – на фізичне здоров'я, від поступків, протилежних від того. Це є велика програма, яка, на мою думку, є абсолютно доцільна. І тільки такий шлях, на моє переконання, може забезпечити здоров'я кожної людини, громадянина України і народу в цілому. Я би хотів, щоб ми сьогодні торкнулися такого чисто прикладного питання. Це є заходи, які дали б можливість людині по справжньому пізнати християнське життя, перше призначення якого – зробити людину щасливою і здоровою на нашій землі. Господу Богу не потрібно наших страждань, наших мук на землі. Господь Бог хоче, щоб ми були щасливі, а це є можливе тільки за тих умов, коли буде здоровий дух і здорове наше тіло.

Я бачу найбільшу проблему у тому, – я прошу вибачити мене усіх тих священнослужителів, душпастирів, яких я знаю багатьох... Ми виховувалися у сім'ї в атмосфері висококорелігійній. За всіх часів – мого батька і моєї матері, до п'ятого-шостого коліна – це були священники, письменники, люди культури. Тобто ця духовність у нас завжди практикувалася – незалежно від обставин, від режиму, від ситуації у державі.

(Продовження у наступному числі «Мету»)

За заступництвом Слуги Божого Івана Павла II

14 січня вранці Папа Венедикт XVI підписав декрети, що стосуються деяких беатифікаційних та канонізаційних процесів. Серед них – визнання чуда за заступництвом Слуги Божого Івана Павла II. Йдеться про зцілення від хвороби Паркінсона французької черниці Марі Сімон П'єрр. Як зазначив префект Конгрегації в справах святих Анджело Амато, цей декрет відкриває дорогу до беатифікації Папи Івана Павла II, яка відбудеться в Римі 1 травня 2011 року, на наступну неділю після латинського Великодня, тобто в неділю Божого Милосердя.

Інші декрети – це визнання ще двох чудесних зцілень, мучеництва та героїчності чеснот низки Слуг Божих з різних кінців світу. Між ними – визначний представник італійського мирянського католицизму професор Джузеппе Тоніоло, італійський священник Антоніо Франко та черниця Антонія Марія Верна, німецький священник Франциск Марія від Хреста Йоганн Йордан, американський священник Нельсон Бейкер, іспанський підліток Фаустіно Перес-Мангларо та бразильська монахиня Франциска ді Паола. Зворушливою є мученицька смерть п'яти боснійських черниць із монашого згромадження Дочок Божественної Милосердної Любові, брутално вбитих за віру лише тому, що вони були богопосвяченими особами.

За матеріалами Радіо Ватикану

ЗЦІЛЕНА ЗАВДЯКИ ЗАСТУПНИЦТВУ ІВАНА ПАВЛА II

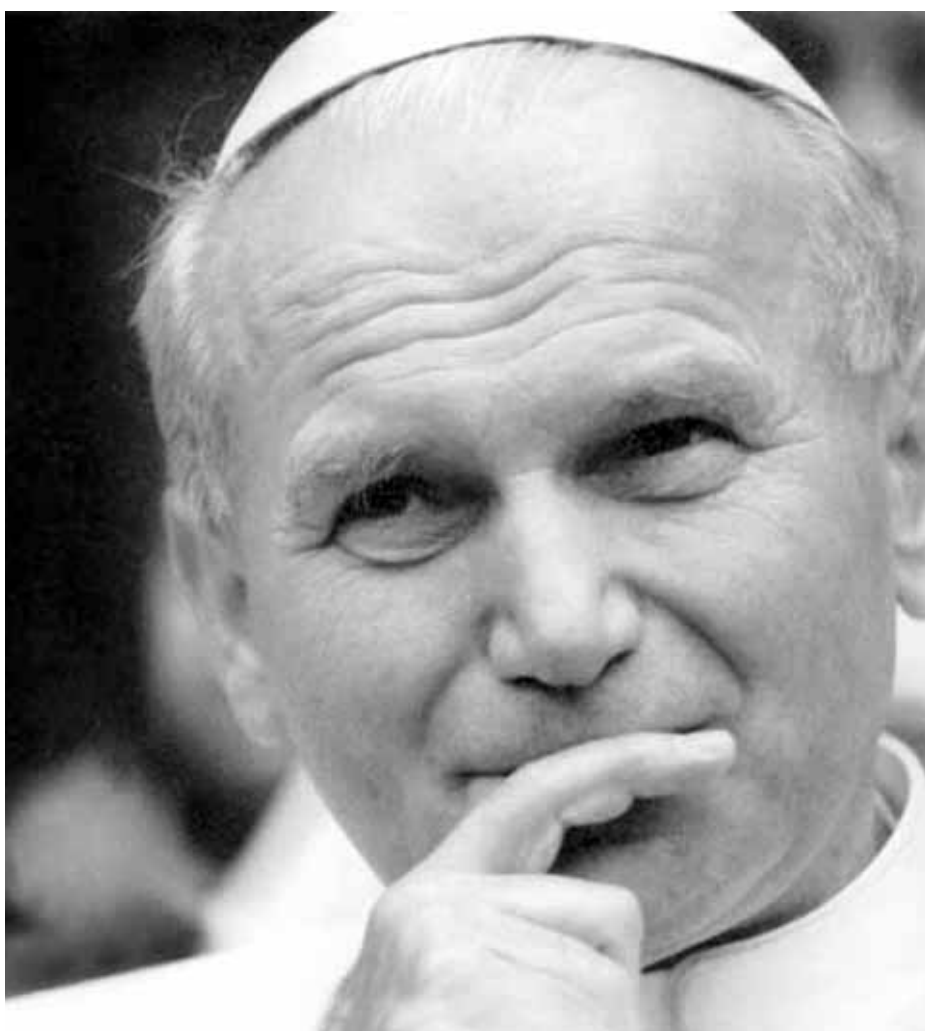
– Чому я? Це до сьогодні для мене – велика таємниця, – говорить сестра Марі Сімон П'єрр, яка була зцілена від хвороби Паркінсона саме завдяки заступництву Івана Павла II. – Я часто розмірковувала над цим. На світі є стільки потребуючих – набагато більш від мене. Я знаю, що такі є, оскільки я з ними часто працюю, – визнала вона на прес-конференції.

Випадок зцілення монахині від хвороби Паркінсона, який неможливо пояснити з медичної точки зору, розцінили як чудо в беатифікаційному процесі Івана Павла II: вже через два місяці після смерті Папи монахиня несподівано відчувала, що прояви її хвороби зникли.

– Зазвичай я мало спала через біль. Коли я прокинулася, то відразу відчула, що щось у мені змінилося. Моє тіло було зовсім інше, – пояснила вона. Згадуючи про день, на який призначено урочисте визнання попереднього понтифіка блаженним, сестра Марі Сімон П'єрр додала:

– Це – великий день. Я дуже зворушена. Це – визнання для Івана Павла II. Визнання за все його життя, а не тільки за період папства.

За матеріалами Католицького Медіа-Центру

АМПУЛУ З КРОВ'Ю ІВАНА ПАВЛА II ПОМІСТЯТЬ У ПОЛЬСЬКОМУ САНКТУАРІЇ

Після беатифікації Івана Павла II 1 травня його кров в ампулі помістять у польському санктуарії Божественного Милосердя в Лаґевніках. Про це агентству КАІ повідомив колишній особистий секретар покійного понтифіка, а нині архієпископ Краківський кардинал Станіслав Дзівіш. «Про Івана Павла II ми не говоримо як про мученика, але не слід забувати, що він також пролив свою кров на площі святого Петра», – заявив кардинал, нагадуючи про замах на понтифіка 13 травня 1981 року, коли в нього з близької відстані стріляв турецький терорист Алі Аґджа. Кардинал Дзівіш також додав, що шанування мощей святих укорінене в традиції перших століть християнства.

Ампулу з кров'ю Івана Павла II архієпископ Станіслав Дзівіш отримав від лікарів римської клініки Джемеллі у 2005 році перед смертю понтифіка. Кров взяли перед останньою серйозною хірургічною операцією – трахеотомією.

Лаґевніки є одним із найвідвідуваніших паломниками санктуаріїв у Польщі. Саме в Лаґевніках 17 серпня 2002 року Папа-поляк здійснив акт посвячення світу Божественному Милосердю, «щоб саяво істини поклато кінець будь-якій несправедливості у світі». А вже через рік після свого сходження на папський престол – 27 травня 2006

року – санктуарій у Лаґевніках відвідав наступник покійного Папи Венедикт XVI. Очікується, що після появи тут ампули з кров'ю блаженного Івана Павла II кількість паломників до цього місця зросте.

Беатифікація Івана Павла II відбудеться 1 травня 2011 року

Беатифікація Папи Івана Павла II, яку 1 травня здійснить його наступник Венедикт XVI, є «історичною подією, яка не має прецеденту», – пише головний редактор «L'Osservatore Romano» Джованні Марія Віан. На його думку, «треба звернутися до глибокого середньовіччя, щоби знайти подібні приклади, однак і вони були лише у певному контексті, який не можна порівняти з рішенням Венедикта XVI: протягом останніх десяти сторіч жоден Папа Римський не виніс на вівтар свого безпосереднього попередника». Автор зауважує, що останнім Папою Римським, якого оголошено святым, є Пій X, а блаженними стали лише Інокентій XI, Пій IX та Іван XXIII.

Головний редактор «L'Osservatore Romano» нагадує, що для беатифікації та канонізації вирішальне значення має виключно зразкове життя, після чого каже: «Автентичним слугою Божим був Кароль Войтила – палкий свідок Христа від юності до останнього подиху».

«Це добре знали ще за його зразкового життя і некаатолики, і нехристияни»; свідченням цього є «його духовний заповіт», фрагменти якого ватиканська газета публікує у своєму виданні.

«Тому 28 квітня 2005 року – менше, ніж через місяць після його смерті, – його наступник погодився розпочати беатифікаційний процес до закінчення зазначеного терміну і тому вирішив головувати на його беатифікації, щоби показати світові приклад особистої святості Папи Римського Івана Павла II», – підсумовує керівник ватиканської газети.

За матеріалами «Католицького оглядача»

Процес беатифікації Івана Павла II було проведено особливо докладно, аби уникнути будь-яких сумнівів і труднощів, – заявив префект Конгрегації канонізації святих кардинал Анджело Амато. Він нагадав про те, що 9 травня 2005 року Папа Венедикт XVI затвердив у випадку Івана Павла II виняток із правил, які вимагають 5-річного терміну з дня смерті людини для початку процесу його беатифікації, і наказав розпочати процедуру негайно. Сам процес також проходив досить швидко.

«Але коли мова йшла про процедурні вимоги й точності, то тут не було жодних привілеїв. Справа розглядалася, як і будь-яка інша, проходячи всі етапи, встановлені правилами Конгрегації канонізації святих. Більше того, я особисто можу сказати, що саме для того, щоби гідно вшанувати пам'ять цього великого Папи, документація вивчалася особливо ретельно, аби уникнути будь-яких сумнівів і подолати всі труднощі», – підкреслив кардинал Амато.

За матеріалами Agnuz

Для участі в урочистій Месі 1 травня на площі святого Петра у Ватикані, під час якої буде оголошено про причислення Івана Павла II до лику блаженних, квитки не знадобляться, повідомила у спеціальному комюніке префектура Папського дому, яка регулює доступ на богослужіння понтифіка. Комюніке стало реакцією на тисячі заявок, які надійшли до префектури протягом доби з моменту оголошення дати беатифікації Івана Павла II.

Безкоштовні квитки, які префектура зазвичай поширює на богослужіння, які очолює Папа, для беатифікаційної Месі 1 травня скасовані, тож у богослуженні зможуть взяти участь усі охочі. Для тих прочан, які хотіли б зайняти місце ближче до вівтаря, доступ на площу святого Петра буде відкрито ввечері напередодні Месі (звичайно, з дотриманням усіх необхідних заходів безпеки). На прилеглих до площі вулицях встановлять монітори.

Мерія Риму очікує прибуття до міста близько двох мільйонів паломників, які захочуть стати свідками беатифікації Івана Павла II.

За матеріалами УНІАН-Релігії

Берлінський «Діалог релігій»

«Діалог релігій» відкрив у Берліні 18 січня мер столиці Клаус Воверайт. Ця ініціатива сенату має стати форумом для обміну думками та зустрічей, що дозволить релігійним спільнотам нав'язати ближчі взаємини. Під час зустрічі у столичній ратуші мер заявив, що близько 250 релігійних спільнот, які проживають у Берліні, значною мірою сприяють тому, що Берлін є метрополією, відкритою для всього світу. На цю зустріч, у якій взяло участь близько двох сотень представників різних релігій, прибув, серед інших, на-

віль віце-президент бундестагу Вольфганг Трієрс.

Мер Берліна оголосив, що цьогогоріч відбудеться ще три подібні зустрічі. У своїй промові він заступив напади на мечеті та коптські храми. «Кожен замах на дім Божий – це замах на людей, які живуть у мирі», – ствердив Воверайт. Він закликав партнерів діалогу до творення атмосфери, в якій люди різних релігій поважали би одні одних. Водночас держсекретар у справах культури Андре Шміттц наголосив, що сенат Берліна є «нейтральним партнером» в діалозі.

Бачення творців «Діалогу релігій» може призвести до того, що столиця Німеччини перетвориться з міста релігійної різноманітності на «місто мирного співіснування релігій». Можливо, у майбутньому буде створено навіть спільну хартію – документ, в якому буде сформульовано

«погляд різних релігій на мирне співіснування». В цьому контексті релігії повинні виражати те, що їх більше об'єднує, аніж роз'єднує, – підкреслив спікер.

Вчитель із Гамбурга Вольфрам Вайсе звернув увагу на те, що ініціатива «Діалогу релігій» – це «новий вагомий крок» після тривалого періоду браку уваги до релігій зі сторони сенату Берліна. У своєму виступі педагог представив «Міжрелігійний Форум Гамбурга», який уже набув певного досвіду в ділянці міжрелігійного діалогу. А представник евангелістської академії «Rodiger Sachau» закликав жителів Берліна наново відкрити для себе той факт, що вони – мешканці релігійного міста, а не, як часто вважається, безрелігійного.

За матеріалами wiara.pl

У Швейцарії хочуть, аби в громадських місцях були хрести

12.000 осіб підписалися під петицією до влади міста Люцерна, в якій домагаються дозволу на перебування хреста в громадських місцях. Петиція стала відповіддю на конфлікти, пов'язані з присутністю хреста у школах міст Сталден та Трієнген.

Річ у тім, що у Стадлені був звільнений один з учителів після того, як зняв хрест у класі. А у Трієнгені батько трьох дітей познімав нещодавно розп'яття, які висіли у класах, де вчать його діти, посилаючись на рішення Федерального суду від 1990 року, який постановив, що релігійні символи у школах суперечать свободі совісті.

Автори петиції переконані, що власне заборона вивішувати хрести в громадських місцях стала би виявом нетерпимості. «Хрест належить до християнської традиції нашої батьківщини», – підкреслюють члени комітету. У петиції

міститься прохання до чиновників, щоби хрести продовжували перебувати в офісах та громадських будівлях, а там, де хрестів ще нема, їх вивісили.

За ініціативою громадян під гаслом «Хрест залишається» стали політики і молодь, а також члени право-консервативної Народної швейцарської партії (SVP) – саме вона відіграла провідну роль у референдумі, після якого в країні було вирішено заборонити мінарети. «Хрест є важливим символом нашої історії, ідентичності та культури», – ствер-

джують очільники акції «Хрест залишається».

Крім цього, кілька тижнів тому представники Християнсько-демократичної народної партії (CVP) оголосили, що працюватимуть над створенням конституційного захисту західнохристиянських символів. Відповідні ініціативи з цього питання оголосив у приміщенні парламенту заступник голови цієї партії Іда Гланцманн. Аналогічну заяву оприлюднили в кантоні Люцерна.

«Дискусія про хрест має стати загальнонаціональною», – заявив керівник партії Крістоф

Дарбелай. Він висловив заклопотаність не тільки у справі хреста, але й щодо публічної присутності Біблії та ялинки. Це, очевидно, стало реакцією на те, що наприкінці жовтня Швейцарський союз вільнодумців виступив з ініціативою заборонити встановлення хрестів на вершинах гір у швейцарських Альпах. «Скрізь, де є представництво держави, релігійні символи повинні бути відсутні» – таку вимогу ставлять члени об'єднання. Це стосується також і розп'яття у лікарнях та школах. «А якщо одного разу вільнодумці виступлять з пропозицією стерти хрест з національного прапора, – сказав К.Дарбелай, – то що – задовольнити їхню забаганку?» Передбачаючи таку перспективу, він підкреслив, що «правильним шляхом для захисту символів нашої християнської західної культури повинна бути конституція».

У Мексиці щодня оскверняється по декілька церков

У Мексиці католицькі та інші храми потерпають від вандалізму. За даними видання «El Occidental», щотижня близько 26 мексиканських церков піддаються актам вандалізму. При цьому культові будівлі, яких у країні нараховується близько 11 тисяч, нерідко отримують серйозні пошкодження. У 2010 році загальний збиток, який було нанесено церковному майну, збільшився на 12%.

Експерти вважають, що основною причиною зростання вандалізму стосовно Церкви є загальне зростання насильства і злочинності в мексиканському суспільстві.

За матеріалами Седмици.Ру

Вітаємо Ювілярів! У лютому святкують ювілеї:

15-річчя священства – о. Володимир Перун (12.02)

65-річчя уродин – о. Мирослав Гладяк (17.02)

55-річчя уродин – о. Михайло Стахнів (19.02)

55-річчя уродин – о. Орест Козут (21.02)

50-річчя уродин – о. Любомир Ржиський (20.02)

40-річчя уродин – о. Володимир Ониськів (16.02)

40-річчя уродин – о. Микола Яворський (19.02)

35-річчя уродин – о. Михайло Цегельський (10.02)

Німецький парламент заохочує уряд стати на захист християн

«Німецький уряд повинен рішуче і послідовно зайнятися захистом свободи совісті та релігійної свободи в цілому світі. Особливу увагу слід звернути на становище християнських меншин». Таку постанову прийняв німецький парламент 17 грудня. Посли бундестагу зазначили, що релігійна свобода – це універсальне право людини.

Постанова, що закликає німецький уряд до рішучих дій в справі релігійної свободи, а особливо у справі переслідування християн, стала наслідком дводенних дебатів у бундестазі, які були розпочаті з ініціативи фракції християнських демократів та ліберальної FDP. «Проти» проголосувала лише посткомуністична Партія лівих. Більшість послів Партії зелених утрималися від голосування, виступаючи за зміни у тексті постанови. Вони зазначили, що не можна детально перераховувати переслідуваних лише однієї релігії, оскільки таким чином ніби-

то дискримінуються інші. На думку зелених, християни належать не лише до групи «жертв», а й до групи «катів». Однак пропозицію зелених було відкинута.

За дебатами в бундестазі спостерігали численні представники релігійних спільнот. Голова комісії «Iustitia et Pax» у німецькому єпископаті владика Стефан Акерман позитивно оцінив результати цих розмов. На його думку, німці несуть особливу відповідальність за долю релігійних спільнот: «Варто лише згадати про Третій Рейх або про НДР – з огляду на нашу історію, – а також зважаючи на сучасну роль Німеччини в Європі, ми повинні частіше обороняти переслідуваних». У цьому руслі єпископ Акерман закликав німецький уряд приймати більше кількості біженців з Іраку (до слова: минулого року Німеччина вже прийняла близько 2,5 тисячі іракців).

За матеріалами Радіо Ватикан

Молитвослов для поліцейських

У Майнці (ФРН) відбулася презентація спеціального молитвослова для поліцейських, що містить, окрім молитов, рекомендації для релігійних практик. Укладачами молитов і текстів стали три співробітники поліції і три капелани, повідомило агентство KNA.

Міністр внутрішніх справ федеральної землі Рейнланд-Пфальц Карл Пітер Брух, кардинал Майнца Карл Леманн і президент Євангельської церкви у Гессені та Нассау Фолькер

Юнг схвально відізналися про вміст 232-сторінкового молитвослова, випущеного накладом 15.000 екземплярів. Кардинал Леманн навіть подякував укладачам за екуменічну співпрацю в підготовці першого в Німеччині подібного молитвослова.

Перші власники молитвослова з числа офіцерів поліції відзначили, що ця книга буде добрим супутником для вартових порядків, яким «необхідні перила, за які вони можуть триматися».

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ
Львів, пл. св. Юра, 5, у подвір'ї архикатедрального храму св. Юра.
тел. моб. 0936689090; 0677490000

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредатор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.